

Պարույր Սևակ

Ավագը՝ հովագ

Ես նա եմ նաև,
Որ հասկանում է,
Թե ինչու է միշտ ավագը լռում:
Նա հիշում է այն ջրհեղեղները
Նախապատմական,
Որոնց լուռ վկան նույն ինքն է որ կա,
Իսկ երբ չար քամին
Խաղում է նրա խեղճ ջղերի հետ՝
Հիշեցրնելով
Նրա փառավոր անցյալը կորած
Ու նրա ներկան աննախանձելի,
Ավագը հանկարծ հովագ է դառնում՝
Ճանկրոտում քամու
Ու նաև մարդկանց
Լաիր՝ աչքերը:
Ու նաև մարդկա՛նց,
Որ մոռանում են իրենց անցյալը:

15.XII.1959թ.

Երևան